

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
ГЛАВПОЛИТБОГОСЛУЖЕНИЕ

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

Според договор от 23 юли 1922 г. с общността на вярващите от селището при гара Бахмач, Конотопският обизпълком е предал на последната за безсрочно ползване богослужебната сграда, построена на отчуждената железопътна ивица и залепена за сградата, принадлежаща на Западната жп линия, в която се помещава железопътното училище. Прозорците на църквата гледат към училището...

Из съдебна преписка

Отец дяконът на бахмачката църква, чиито прозорци гледат към училището, най-сетне не издържа, на празника на света Параскева-Петка се нарязва още от сутринта и се яви пиян-залян за изпълнение на служебните си задължения в олтара.

— Отче дяконе! — ахна свещеникът, — на какво прилича това?... Я се вижте в огледалото: не сте за пред хора.

— Не издържаю повече, отче! — изрева дяконът, — довършиха ме проклетниците. Че то туй никакви нерви не мо-мо-гат го издържа. Какво богослужение, когато до теб им наливат в главите проклетата им просвета. — Дяконът зарида и сълзи като грахови зърна запълзяха по носа му. — Ще повярвате ли, вчера на вечерня, разгръщам требника, пред очите ми с огнени букви изскача: „Религията е опиум за народа“. Тю! Дяволска измама. Амче то на туй... хълцук... де ще му е краят?... Докато се усетиш, и току-виж си повярвал в кам... ком... мун... нистическата партия. Имаше дякон и — олеле, няма го дякона! Къде е, ще попитат добри хора, нашият мил дякон? А той, дяконът... в ада... в хигиената огнена...

— В геената — поправи го свещеникът.

— Все тая — прошепна отчаяно дяконът и навлече криво-ляво стихара, — надви ми нечистият.

— Много пиете — намекна деликатно свещеникът, — затуй ви се привижда.

— Ами туй привижда ли ми се? — попита злобно дяконът.

— Ний армията сме голяма на трудящий, работен свят! — долетя през отворените прозорци на съседното помещение.

— Ех! — въздъхна дяконът, дръпна завесата и избоботи: — Благослови, владико!

— Пролетарият няма какво да губи освен оковите си.

— Всегда, нине и присно, и вовеки — веков потвърди свещеникът и се прекръсти.

— Амин! — съгласи се хорът.

Урокът по политпросвета завърши с мощно изпълнение на „Интернационала“ и на ектенията:

*Кога съборим из основи
тоз гнил и нечовешки ред,
зора ще грейне...*

— Мир всем! — пропя благодушно свещеникът.

— Измъчиха ме ония дългокосите — захленчи учителят по политпросвета, отстъпвайки мястото си на учителя по родна реч, — аз една дума — те десет!

— Аз ще ги сложа на място — похвали се учителят по родна реч и заповяда: — Клюкин, чети баснята.

Клюкин излезе, оправя си колана и издекламира:

*Подскокливият щурец
пя на воля цяло лято
и не сети той, когато
падна първият снежец.*

— Яко Спаса родила! — гръмна църковният хор.

В отговор се разсмя целият клас и прихнаха енориашите.

В класа заплака отличникът Клюкин, а в олтара заплака свещеникът.

— Бе да ги вземат мътните — ухили се слисан учителят, — достатъчно, Клюкин, седни си, пет плюс.

Свещеникът се качи на амвона и натъжи енорияшите със съобщението:

— Отец дяконът се разболя внезапно и... тъй де... не може да служи.

Скоропостижно разболелият се отец дякон лежеше в страничния олтар и мърмореше нещо, бълнуваше:

— Благочестив... на самодържавния ни господар император нашето... умориха ме, проклетниците!...

— Ей, я по-тихо — съскаше свещеникът, че ако ви чуе някой, лошо ни се пише...

— Пука ми... — мърмореше дяконът, — нямам какво да губя... хълцук... освен оковите си.

— Амин! — изпя хорът.

Бележка на вестник „Гудок“:

В редакцията е получен материал, който сочи, че делото за съжителството на училището и църквата в една сграда се точи вече две години. Молим всички съответни учреждения да ни уведомя кога най-сетне ще се сложи край на това невъзможно съжителство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.